

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **R.B.**, státní příslušnost Ukrajina
v ČR bytem ...
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-53986-28/SO-2014,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2018, č. j. MV-53986-28/SO-2014 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a

potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-80881-27/DP-2012. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II.

Předchozí řízení před Krajským soudem v Plzni

2. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, čj. MV-53986-6/SO-2014 (dále jen „*předchozí rozhodnutí o odvolání*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-80881-27/DP-2012, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
3. Rozsudkem ze dne 30. 1. 2018, č. j. 57 A 45/2017 - 86 zdejší soud předchozí rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku přitom žalované vytknul podstatné porušení ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s], když konkrétně uvážil, že „*je proto správné tvrzení žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, konkrétně v rozporu s ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) ZPC a § 174a odst. 1 ZPC, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, když s ohledem na délku odvolacího řízení nezjišťoval a nepřihlédl k případným změnám v poměrech žalobce a neposoudil znovu přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC.*“ Ostatní žalobní námitky neshledal důvodnými.

II.

Žaloba

4. Žalobce mě za to, že došlo k nesprávnému vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a o zamítnutí odvolání, když pro vydání správních rozhodnutí nebyly splněny podmínky. Žalovaná současně při svém rozhodování nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistila přesně a úplně skutečný stav. Přijaté rozhodnutí není přesvědčivé. Správní orgány obou stupňů se nezabývaly žádostí žalobce o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu svědomitě a odpovědně a při svém rozhodování dospěly k nesprávným zjištěním a nesprávným právním závěrům. Žalovaná nedbala na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Napadené rozhodnutí je pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Žalobce nesouhlasil se závěry uvedenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí v tomto směru považoval za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, když nepostupovala v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

6. Žalovaná vycházela pouze z čestného prohlášení matky žalobce. Vůbec se při svém rozhodování nezabývala tvrzeními žalobce v rámci jeho vyjádření se k předmětu řízení ze dne 4. 5. 2018, důkazem, který žalobce k tomuto vyjádření předložil v příloze, a to čestným prohlášením družky žalobce paní I.M. ze dne 26. 4. 2018, ani návrhem na doplnění dokazování ohledně existence, dlouhodobosti a trvalosti vztahu a nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejich soukromého a rodinného života. Žalovaná dále nepřihlédla k délce pobytu žalobce na území ČR, k jeho ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám, které má výlučně na území ČR, a k absenci jakéhokoliv zázemí v zemi původu žalobce a jeho družky.
7. Žalobce v průběhu řízení ve výše citovaném vyjádření poukazoval na skutečnost, že žije na území ČR již deset let. Po celou dobu žije ve společné domácnosti se svou družkou I.M., nar. ..., která má na území ČR povolen trvalý pobyt. Jejich vztah je vztahem dlouhodobým a trvalým, oba plánují na území ČR společnou budoucnost. Oba mají na území vytvořeny silné sociální, ekonomické a společenské vazby. Žalobce podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, jeho družka zde pracuje. V zemi původu nemají žádné zázemí, ať už se týká například bydlení či práce. Díky příjmům, které žalobce a jeho družka získávají výhradně na území ČR, mají možnost finančně podporovat a zajišťovat své matky, a to v ČR žijící matku družky žalobce, paní M.M., která sdílí společnou domácnost s žalobcem a jeho družkou a z důvodu nemoci je závislá na pomoci a péči ze strany žalobce a jeho družky, a dále matku žalobce, paní H.B., která je rovněž odkázána na pomoc ze strany žalobce, a to pomoc finanční. Matka žalobce je vdovou a dosahuje velmi nízkého příjmu, který nedostačuje k úhradě jejích nutných nákladů v souvislosti s bydlením, jídlem a léky. Bez pomoci syna by se jeho matka ocitla v nouzi.
8. Žalobce dále uváděl, že odvoláním napadeným rozhodnutím by došlo k jeho nucenému odloučení od družky, čímž by bylo negativně zasaženo nejen do soukromého života žalobce, ale i jeho družky. V daném případě není ani reálné, aby žalobce a jeho družka realizovali svůj společný život v zemi jejich původu, neboť je dána důvodná obava, že s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu hrozí, že by na Ukrajině nenašel on ani jeho družka práci a nemohli by se tak o své matky postarat a finančně je podporovat. Nebyli by schopni ani zajistit své vlastní základní životní potřeby.
9. Žalobce se za celou dobu svého dlouhého pobytu zcela integroval do společnosti v ČR, naučil se českému jazyku, který ovládá slovem i písmem, a má zde životní partnerku a řadu přátel, dodržuje právní předpisy ČR. V případě neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by byl žalobce nucen zpřetrhat veškeré vazby, které si na území ČR za dobu 10 let vytvořil, a vrátit se zpět na Ukrajinu, kde s ohledem na délku doby strávené na území ČR nemá již žádné sociální zázemí a nemůže navázat na práci, kterou na Ukrajině dříve měl.
10. Při posuzování otázky závažnosti a druhu protiprávního jednání, kterého se měl žalobce podle názoru žalované dopustit, měla žalovaná při svém rozhodování zohlednit tu skutečnost, že od doby, kdy žalobce neměl plnit účel pobytu, uplynulo ke dni vydání napadeného rozhodnutí již více jak pět let. S ohledem na tuto dlouhou dobu rozhodování správních ztrácí rozhodnutí správních orgánů zcela smyslu a významu. I kdyby žalobce v minulosti, tedy před více jak pěti lety, neplnil skutečně funkci jednatele, což žalobce zásadně odmítá, nemůže takové jednání naplňovat žádné znaky závažnosti.
11. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalované, že si pobyt musí zajistit prostřednictvím jiných pobytových institutů. V případě, že by musel žalobce vycestovat z území ČR do

země svého původu za účelem zajištění jiného pobytového oprávnění, musel by zde čekat na vydání povolení i několik let. Dlouhodobé citové odloučení žalobce od jeho družky by bylo závažným a nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života všech členů rodiny. Jakékoliv odloučení, byť i kratšího trvání, považují žalobce a jeho družka za závažný zásah do jejich společného života.

12. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že nedoložil podklady nutné k vyhovění žádosti. Takový závěr nemá oporu ve spisovém materiálu. Jak vyplývá z vyjádření žalobce k předmětu řízení, žalobce předložil mimo čestného prohlášení své matky rovněž čestné prohlášení své družky I.M. a navrhoval provedení šetření v místě bydliště žalobce a jeho družky a výslech žalobce a jeho družky. Na tento návrh žalobce žalovaná žádným způsobem nereagovala. Žalobce současně nesouhlasil se závěrem žalované, pokud tato označuje čestné prohlášení matky žalobce za důkaz, který nemá vypovídající hodnotu. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho a z jakého důvodu žalovaná dospěla k závěru, že čestné prohlášení, které matka žalobce opatřila úředně ověřeným podpisem, nemá žádnou vypovídající hodnotu. Pokud měl navíc správní orgán za to, že čestné prohlášením trpí nějakými vadami či je nedostačující, měla žalovaná postupovat v souladu s § 3 a 4 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb. a žalobce vyzvat, aby případné vady odstranil či doplnil důkazy, což však žalovaná neučinila.
13. Žalobce dále namítal, že se žalovaná poté, kdy zdejší soud zrušil její první rozhodnutí a věc jí vrátil k dalšímu řízení, žádným způsobem nevypořádala se všemi odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem v odvolání ze dne 26. 11. 2013 směřujícími proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 11. 2013, č. j. OAM-80881-27/DP-2012. S ohledem na tuto skutečnost je napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné.
14. Žalobce setrval na námitkách uplatněných v odvolání. V další části žaloby opětovně uplatnil totožné námitky jako ve své předchozí žalobě, jež byla evidována pod sp. zn. 57 A 45/2017, a o níž již bylo zdejším soudem rozhodnuto. Žalobce tedy ve stručnosti namítal, že došlo k vadnému právnímu posouzení výkonu funkce jednatele společnosti Popivan, s.r.o., když žalobce tuto funkci vykonával (vyhledával subdodavatele na zakázky společnosti Popivan, s.r.o., vyhledával a zajišťoval zaměstnance, prováděl nábor nových zaměstnanců, prováděl kontroly plnění zakázek společnosti Popivan, s.r.o. apod. – vše jako součást obchodního vedení společnosti, které si s ostatními jednately rozdělil). Zároveň v době vydání prvoinstančního rozhodnutí vykonával i činnost osoby samostatně výdělečně činné, správní orgány však ke skutečnosti plnění účelu podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná nepřihlédly. Žalobce navíc podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná i v době, kdy se na něj vztahovala fikce pobytu, převážně tedy vykonával podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná. Správní orgány se nezabývaly výkladem pojmu „jiná závažná překážka“, což způsobilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Rovněž měla být zohledněna doba, která uplynula od doby, kdy žalobce dle názoru správních orgánů neměl plnit účel pobytu.
15. Žalobce navrhl, aby soud napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušil, věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

16. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Setrvala na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí otázku přiměřenosti posoudila dostatečně, v mezích

ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Připustila, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobce, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). K doloženému čestnému prohlášení paní M.I. nebylo možné přihlížet, neboť z cizineckého informačního systému vyplývá, že žalobce nemá ve svých vazbách zavedenou žádnou osobu, ani svou údajnou družku paní M.I.. Žalovaná proto na čestné prohlášení nemohla brát zvláštní zřetel. I kdyby účastník řízení žil společně s paní M.I. ve společné domácnosti, není napadené rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

17. K žalobním bodům, vztahujícím se k podnikání žalobce jakožto jednatele obchodní společnosti Popivan, s.r.o. a následnému podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné, žalovaná uvedla, že v průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce figuruje jako jednatel obchodní společnosti Popivan, s.r.o. pouze formálně a samostatné vedení obchodní společnosti nikdy nevykonával ani tyto činnosti nijak nezajišťoval. Jako osoba samostatně výdělečně činná začal žalobce reálně podnikat až od 1. 5. 2013, přičemž do protokolu o výsledku uvedl, že v květnu 2013 má první dohodnutou zakázku jako zedník, kterou mu sehnal kamarád. To, že na základě živnostenského oprávnění žalobce začal podnikat až od května roku 2013, potvrdil svým tvrzením i do protokolu o výsledku ze dne 24. 7. 2013, kde konkrétně uvedl, že zdrojem jeho příjmu je zednická práce na stavbách na živnostenský list, přičemž tuto činnost vykonává od května 2013. S uvedenými závěry ohledně výkonu podnikání žalobce se navíc ztotožnil i zdejší soud v rozsudku sp. zn. 57 A 45/2017 ze dne 30. 1. 2018.

IV.

Posouzení věci soudem

18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
19. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaná k výzvě soudu nevyjádřili, a proto má soud za to, že s tím souhlasí (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V.

Rozhodnutí soudu

20. Žaloba není důvodná.
21. S ohledem na skutečnost, že předchozí rozhodnutí o odvolání bylo soudem zrušeno a věc byla odvolacímu správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení, soud se v prvé řadě zaměřil na vymezení okruhu přípustných žalobních bodů proti „novému“ rozhodnutí žalovaného. Při svých úvahách vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, podle něhož *„vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu*

a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“

22. Optikou výše uvedeného soud nahlížel na v žalobě obsažené žalobní námitky a dospěl k závěru, že předmět přezkumu v nyní projednávané se v podstatě zúžil na posouzení, zda se žalovaná řídila závazným právním názorem soudu, který byl vysloven v předchozím zrušujícím rozsudku. Ostatní žalobní body shledal nedůvodnými, neboť se jednalo o „důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné“ (konkrétně jde o tvrzení, že došlo k vadnému právnímu posouzení výkonu funkce jednatele společnosti Popivan, s.r.o., když žalobce tuto funkci vykonával).
23. Žalovaná měla s ohledem na vadu původního řízení (nevyvinutí procesní aktivity ke zjištění dopadů do rodinného a soukromého života žalobce) dvě možnosti, jak ve věci postupovat. Měla buď žalobce vyslechnout ke skutečnostem týkajícím se možného dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nebo jej vyzvat a poskytnout mu časový prostor k tomu, aby tyto skutečnosti mohl dotvrdit. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalovaná svým procesním povinností dostála, když žalobci adresovala výzvu ze dne 14. 3. 2018, č. j. MV-53986-16/SO-2014, aby žalobce tvrdil relevantní otázky stran dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce na konkrétně formulovanou výzvu reagoval vyjádřením ze dne 4. 5. 2018, které lze shrnout v tom směru, že svůj osobní a profesní život realizuje výlučně na území České republiky, přičemž na jeho výdělku je závislá jak matka žalobce žijící na Ukrajině, tak matka družky žalobce, paní M.M.. Zároveň žalobce doložil čestné prohlášení své družky I.M., jehož obsahem je tvrzení o dlouhodobosti vztahu s žalobcem. S ohledem na právě uvedené se soud plně ztotožňuje s argumentací žalované, která zásah do soukromého a rodinného života žalobce nepopřela, avšak dospěla k závěru, že tento dosáhne pouze intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců, a nejedná se o zásah nepřiměřený. Je třeba si uvědomit, že žalobce neuvedl jediný konkrétní důvod, proč by na Ukrajině nemohl vykonávat výdělečnou činnost (kromě zcela obecně formulovaného tvrzení týkajícího se „nedostatku pracovních

příležitostí v zemi původu“) a zabezpečit tak výživu své matky (případně matky své družky). V této souvislosti má soud ve shodě s žalovanou za to, že čestné prohlášení matky žalobce není pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí nijak relevantní v tom směru, že z něho žádným způsobem nevyplývá důvod nemožnosti výkonu výdělečné činnosti v zemi původu žalobce. Žalobce ustrnul v obecné rovině i stran tvrzení, proč by nemohl svůj osobní či partnerský život realizovat na území Ukrajiny. Jestliže v této souvislosti ve vyjádření zmiňuje „*silné sociální, ekonomické a společenské vazby*“ na Českou republiku, pak nijak nekonkretizuje (a to ani v případě své družky), o jaké vazby se jedná – samotná délka pobytu v ČR v délce 10 let bez dalšího nemůže závěr o přiměřenosti rozhodnutí nijak ovlivnit. Žalobce má pravdu v tom, že žalovaná výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nereagovala na čestné prohlášení jeho družky, které bylo zasláno spolu s vyjádřením. S ohledem na jeho obsah (pouhé tvrzení o dlouhodobosti vztahu) však nemůže na posouzení věci ničeho změnit, nevyporádání se s ním proto ani nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

24. Pokud se jedná o zbylou část žalobní argumentace, soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění rozsudku ze dne 30. 1. 2018, č. j. 57 A 45/2017 – 86, v němž uvažil, že:
25. „*Nesprávné právní posouzení výkonu funkce jednatele ve společnosti Popívan, s.r.o.*
26. *Uvedená námitka není důvodná.*
27. *Žalobce pobýval na území České republiky na základě dlouhodobého víza uděleného za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností od 26.6.2007 do 12.4.2008. Následně mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za tímž účelem s platností do 12.4.2010. Dne 19.3.2010 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu na účel zaměstnání. Této žádosti bylo vyhověno a žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 23.3.2010 do 31.1.2011. Dne 29.11.2010 podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, a to na účel „výkonný manažer - účast v právnické osobě“. Této žádosti bylo vyhověno a žalobci bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu od 1.2.2011 do 31.1.2013. Nyní je soudem posuzováno řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer-účast v právnické osobě“ podané dne 19.12.2012.*
28. *K žádosti žalobce předložil výpis z obchodního rejstříku společnosti Popívan, s.r.o., IČ 29238331, se sídlem Hvězdová 303/4, Brno, kde je uveden jako jednatel; doklad o úhrnném měsíčním příjmu; smlouvu o výkonu funkce jednatele uvedené společnosti ze dne 18.1.2013; potvrzení o výši odměny za období říjen - prosinec 2012 (měsíčně 7.120 Kč). Dle výpisu z obchodního rejstříku měla společnost Popívan, s.r.o. v době podání žádosti 42 jednatelů a jednoho společníka a každý z jednatelů byl oprávněn za společnost jednat samostatně. Předmět podnikání společnosti dle obchodního rejstříku je „Výroba, obchod, služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.“*
29. *Dle § 44a odst. 3 ZPC: „Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.“*
30. *Dle § 35 odst. 3 ZPC: „Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§37).“*
31. *Dle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC: „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a*

rodinného života cizince.

32. Dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
33. U prvostupňového správního orgánu vyvolalo množství jednatelů, kteří jsou oprávněni jednat za společnost samostatně, důvodné pochybnosti o tom, zda může společnost reálně fungovat.
34. Žalobce byl dne 23.4.2013 vyslechnut jako účastník řízení. Uvedl, že je stále zapsaný jako jednatel společnosti Popivan, s.r.o., fakticky však již tuto funkci nevykonává a podniká na základě živnostenského oprávnění, resp. fakticky začne podnikat od 1.5.2013. Zástupce žalobce uvedl, že je jim známo z jiného případu stanovisko prvostupňového správního orgánu, podle kterého by výkon funkce jednatele společnosti Popivan, s.r.o. mohl být v rozporu se zákonem nebo by dokonce mohl být neoprávněným podnikáním dle trestního zákona. Žalobce o tom nevěděl, ale z opatrnosti končí výkon funkce jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o. a bude nadále podnikat již jen jako fyzická osoba.
35. Žalobce byl znovu vyslechnut dne 24.7.2013, kdy uvedl, že je zdrojem jeho příjmu zednická práce na stavbách na živnostenský list, tuto činnost vykonává od května 2013. Dříve pracoval ve společnosti Popivan, s.r.o., ale tato společnost měla malé zakázky, proto začal podnikat sám. Fakticky i formálně ukončil činnost jednatele ve společnosti Popivan, s.r.o. před třemi měsíci a v současnosti pracuje pro tuto společnost na základě živnostenského oprávnění. Jednatel se stal tak, že se podle svých slov setkal s kamarády a to bylo všechno. Jako jednatel sháněl práci lidem, chodil a díval se, jak pracují, jestli jsou spokojeni nebo ne, případně jestli je společnost, pro kterou Popivan, s.r.o. plní zakázku, spokojená s pracovníky, které společnost Popivan, s.r.o. zajistila. Pracovníky hledal zejména přes kamarády, neměl nikdy problém nějaké sehnat, zakázky pro ně hledal pan R. Tito pracovníci pro společnost Popivan, s.r.o. pracovali na základě pracovní smlouvy, jiní vykonávali činnost na základě živnostenského oprávnění. Pracovní smlouvy podepisoval pan R. Žalobce za společnost žádné smlouvy nepodepisoval, nedisponoval razítkem společnosti, neměl ani vizitku. V budově, kde má společnost Popivan, s.r.o. sídlo, se jednatele scházeli dvakrát za měsíc. Potvrdil výši odměny (asi 7 300 Kč), kterou společnost uvedla v potvrzení. Předmětem činnosti této společnosti jsou zednické práce, stavby a rekonstrukce, společnost má 42 jednatelů, žalobce všechny nezná, kolik měla zaměstnanců v době jeho působení, nevěděl. Veškeré smlouvy za společnost podepisuje pan R., ten také hledá pro společnost zakázky. Žalobci nebyl znám výsledek hospodaření společnosti za rok 2012, nevěděl, co je to valná hromada, nevěděl, že mají obchodní společnosti povinnost zveřejňovat své hospodářské výsledky v obchodním rejstříku.
36. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel správně s příslušných ustanovení v době jeho rozhodnutí účinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „OZ“ nebo „obchodní zákoník“). Konstatoval, že jednatelem společnosti s ručením omezeným náleží v souladu s § 134 OZ obchodní vedení společnosti. Co je třeba rozumět obchodním vedením společnosti, obchodní zákoník nedefinuje. Dle stávající judikatury je třeba obchodním vedením společnosti rozumět řízení společnosti, zejména organizování a řízení podnikatelské činnosti společnosti, rozhodování o podnikatelských záměrech (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 479/2003). Pod tento pojem lze podřadit i řízení zaměstnanců, rozhodování o provozních záležitostech jako je reklama, prezentace společnosti, vedení účetnictví. Jednatel je ve smyslu § 133 odst. 1 OZ statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným. Právníká osoba, jedná navenek prostřednictvím svého statutárního orgánu (20

odst. 1 tehdy účinného zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník). Realizace obchodního vedení společnosti bude také vyžadovat, aby jednatel činil právní úkony vůči třetím osobám. Ve smyslu § 135 odst. 1 OZ jsou jednatelé povinni zajistit řádné vedení evidence a účetnictví, vést seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti.

37. Prvostupňový správní orgán zhodnotil výpověď žalobce zcela správně, když uvedl, že se žalobce „věnoval pouze činnosti vyhledávání živnostníků, kteří pro společnost Popivan, s.r.o. realizovali zakázky, rozhodně jeho činnost není obchodním vedením této společnosti. Účastník řízení pouze vyhledával pracovníky, kteří měli zájem pro společnost Popivan, s.r.o. pracovat, příslušné smlouvy s nimi pak uzavíral pan R., který je jediným společníkem společnosti Popivan, s.r.o. Účastník řízení dále vykonával jakousi kontrolu na stavbě, činnost, kterou nebyl schopen dále upřesnit a jako jediné místo provádění této své činnosti uvedl jednu stavbu v Opavě. Sám neuzavíral za společnost Popivan, s.r.o. žádné smlouvy, neměl k dispozici ani její razítko. Jak vyplývá z předmětu podnikání společnosti Popivan, s.r.o., tato byla založena za účelem podnikání, přičemž podnikáním se ve smyslu ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku rozumí soustavná činnost prováděná podnikatelem za účelem dosažení zisku. Pokud by účastník řízení tedy společnost skutečně obchodně vedl, jistě by věděl, jaký zisk společnost Popivan, s.r.o. vykazovala v předchozím účetním období, neboť jeho snahou jako jednaele by mělo být vést společnost tak, aby dosahovala zisku. Hospodářský výsledek společnosti za loňský rok však účastník řízení nezná.“ Soud se shoduje se závěrem prvostupňového správního orgánu, který na základě uvedeného konstatoval, že žalobce nikdy v minulosti nevykonával funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o. a vzhledem k tomu, že mu pobyt za tímto účelem byl povolen již začátkem roku 2011, nejednalo se o neplnění účelu krátkodobé.
38. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž správně uvedla, že prvostupňový správní orgán v průběhu správního řízení jednoznačně prokázal, a to zejména provedenými výsledky ze dne 23.4.2013 a ze dne 24.7.2013, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu. S ohledem na obsah výpovědi žalobce žalovaná zopakovala, že žalobce nebyl schopen popsat základní skutečnosti týkající se existence a fungování společnosti Popivan, s.r.o., v níž měl působit jako jednatel a o kterých by měl mít bezesporu přehled. V té souvislosti žalovaná odkázala na § 134 OZ, který odpovídá aktuálnímu znění § 195 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „zákon o obchodních korporacích“) a na § 135 odst. 1 OZ, který odpovídá aktuálnímu znění § 195 zákona o obchodních korporacích.
39. Dle žalované bylo jednoznačně prokázáno, že „účastník řízení neplnil účel povoleného pobytu (podnikání - účast v právnické osobě), který mu byl povolen s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013. Účastník řízení je sice zapsán v obchodním rejstříku jako jednatel obchodní společnosti Popivan, s.r.o. od 31. 8. 2010 dosud, během výsledku ze dne 24.7.2013 však bylo zjištěno, že jako jednatel je zapsán pouze formálně a samostatné vedení obchodní společnosti nikdy nevykonával ani tyto činnosti nijak nezajišťoval.“
40. Žalovaná odkázala v té souvislosti správně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81: „Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon č. 326/1999 Sb. stojí na principu, že pobyt cizince na území musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“
41. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt na území musí být odůvodněn např. dlouhodobým podnikáním a tato činnost musí být na území České

republiky skutečně vykonávána. Cizinec je povinen na území České republiky pobývat pouze za konkrétním účelem a je rovněž jeho povinností, a nikoliv pouze oprávněním, daný účel pobytu naplňovat. Podmínkou povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-účasti v právnické osobě je splnění formální i materiální podmínky podnikání kumulativně. Formální podmínka je splněna zápisem cizince do obchodního rejstříku z titulu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti a splnění materiální podmínky je poté podmíněno faktickým výkonem funkce statutárního orgánu po dobu platného pobytového oprávnění na území České republiky. Z provedeného výsledku žalobce byl jednoznačně prokázán pouze formální zápis žalobce jako jednatele v obchodní společnosti Popivan, s.r.o., aniž by tuto funkci žalobce fakticky vykonával. Ve správním řízení tak bylo zejména výpověďmi žalobce jednoznačně prokázáno, že žalobce účel pobytu neplnil, o činnosti příslušné právnické osoby neměl takové povědomí, které by měl mít jednatel společnosti. Pokud na území České republiky vykonával nějakou podnikatelskou činnost, pak to bylo podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Tento účel jeho pobytu však není tím, pro který mu byl dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen.

42. Nedostatečné zjištění skutkového stavu
43. Rovněž tato námitka není důvodná.
44. Dle § 3 správního řádu: „Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
45. Jak již bylo uvedeno, je cizinec povinen pobývat na území České republiky pouze za konkrétním účelem, na základě něhož mu byl pobyt na území povolen. Jeho povinností je po celou dobu povoleného pobytu daný účel pobytu naplňovat. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013 za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“. Výpovědí žalobce ze dne 23.4.2013 však bylo prokázáno, že funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o. fakticky nikdy nevykonával. Sám žalobce při výsledku uvedl, že již funkci jednatele této společnosti nevykonává a od 1.5.2013 bude podnikat na základě živnostenského oprávnění jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Od tohoto data skutečně žalobce podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, jak je zřejmé jednak z živnostenského oprávnění a rovněž z výpovědi žalobce ze dne 24.7.2013. Na základě uvedeného je nutno uzavřít, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu, „výkonný manažer - účast v právnické osobě“, proto podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Před tím, než učinily správní orgány obou stupňů uvedený závěr, zjistily, jak je výše uvedeno, ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
46. Prvostupňový správní orgán i žalovaná hodnotily žádost žalobce na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Žalobci byl naposledy povolen dlouhodobý pobyt za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ v době od 1.2.2011 do 31.1.2013 a dne 19.12.2012 podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem. Správními orgány proto bylo rozhodováno o této žádosti žalobce a bylo na jejich posouzení, zda žalobce tento účel pobytu splňuje a je proto důvod mu tento druh pobytu za tímto účelem prodloužit. Pro toto posouzení nebylo rozhodné, že žalobce od 1.5.2013 podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná na základě živnostenského oprávnění. Není proto správné tvrzení žalobce, že de facto i de iure splňoval ke dni vydání rozhodnutí všechny podmínky pro prodloužení povolení k pobytu jednak jako jednatel, jednak jako podnikatel-osoba samostatně výdělečně činná. A to proto, že účel pobytu „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ a účel

pobytu „podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná“ nejsou totožné, jedná se o dva rozdílné účely pobytu. Bylo na žalobci, aby poté, kdy se stal osobou samostatně výdělečně činnou, podal žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, což žalobce neučinil.

47. *Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí*
48. *Námítka není důvodná.*
49. *Jak již bylo uvedeno, žalobce na území České republiky neplnil účel pobytu, již od 1.2.2011, neboť nebylo prokázáno, že by vykonával činnost „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ ve společnosti Popivan, s.r.o. Neplnil účel pobytu ani od 1.5.2013, kdy začal podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná a podnikal tak až do rozhodnutí žalované. Poslední platné povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno s platností od 1.2.2011 do 31.1.2013 a žalobce skutečně, jak namítá v žalobě, v souvislosti s tímto povolením pobýval na území České republiky do právní moci žalobou napadeného rozhodnutí na základě fikce platnosti povolení, tedy do 19.4.2017, celkem více jak šest let. S žalobcem lze souhlasit, že porovnáním délky samotného výkonu podnikatelské činnosti jako osoby samostatně výdělečně činné po dobu více jak čtyři roky a celkové šestileté doby platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu včetně pobytu na základě fikce pobytu je zřejmé, že žalobce v době platnosti povoleného pobytu včetně doby fikce platnosti pobytu převážně vykonával podnikatelskou činnost jako osoba samostatně výdělečně činná. Již z toho tvrzení žalobce je však zřejmé, že neplnil účel povoleného pobytu, kterým bylo „výkonný manažer - účast v právnické osobě“.*
50. *Žalobce sice odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.11.2014, čj. 9 Azs 219/2014-41, ale z tohoto rozsudku dovodil nesprávný závěr. Je pravdou, že z citovaného rozsudku vyplývá, že v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je třeba zkoumat plnění účelu povolení nejenom ve vztahu k době platnosti povolení, ale také ve vztahu k období fikce, která svědčí cizinci v souladu s § 47 odst. 2 ZPC. V případě žalobce však tímto účelem bylo „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ a tato činnost nebyla v období povoleného pobytu, resp. fikce povoleného pobytu, vykonávána alespoň převážně. Není proto správným v souvislosti s nepřezkoumatelností rozhodnutí správních orgánů tvrzení žalobce, že správní orgány dospěly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci k nesprávným závěrům a jejich rozhodnutí nemají oporu v provedených důkazech.*
51. *Žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož: „Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ V té souvislosti odkazuje na rozhodnutí žalované čj. MV-151196/SO-2013, dle žalobce ve skutkově shodné věci. K tomu soud uvádí, že v dané právní věci posuzoval zákonnost nyní žalobou napadeného rozhodnutí a jak výše uvedl, shledal jej v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců a podle § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelným. Jak již bylo uvedeno, nebylo povinností žalované se v řízení o dané žádosti zabývat otázkou plnění účelu dlouhodobého pobytu žalobcem, jakožto osoby samostatně výdělečně činné. Nelze proto shledat napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelným, jak namítá žalobce.*
52. *Důvodnou není rovněž námitka, že se správní orgány obou stupňů nezabývaly otázkou pojmu „jiná závažná překážka“ a jeho výkladem, jejich rozhodnutí nejsou řádně odůvodněna a nejsou přezkoumatelná, pokud není vymezen alespoň rámcově obsah pojmu „jiná závažná překážka“ a nejsou uvedeny úvahy, kterými se při výkladu tohoto pojmu řídily.*
53. *Správní orgány postupovaly na základě stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle §*

46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Podle těchto ustanovení nelze povolení k dlouhodobému pobytu vydat, je-li zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Co se rozumí jinou závažnou překážkou dovodily právě z § 56 ZPC, kde jsou negativně vymezeny podmínky pro udělení dlouhodobého víza, respektive ve smyslu § 46 odst. 1 ZPC i podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Podmínkou pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu citovaných ustanovení je to, že vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebrání jiná závažná překážka, tzn. jiná závažná překážka, než překážka již v § 56 ZPC výslovně uvedená. Jestliže je v průběhu řízení zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, pak cizinec přestal splňovat podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu a naplnil tím důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“, je tedy nutno spatřovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, které zákon o pobytu cizinců neuvádí jako zvláštní důvod pro zamítnutí žádosti o příslušné pobytové oprávnění. S ohledem na zásadu zakotvenou v citovaném § 2 odst. 4 správního řádu je nutno jej vnímat jako důvod, pro který by neměl být cizinci umožněn další pobyt na území, a to ani v případě, kdy by splňoval ostatní zákonné podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

54. Prvostupňový správní orgán na základě uvedeného v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, v čem spatřuje v daném případě „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Odkázal na § 20 odst. 1 občanského zákoníku z roku 1964, kde je stanoveno, že právnická osoba, jedná navenek prostřednictvím svého statutárního orgánu. Jednání jejího statutárního orgánu je přičitatelné této právnické osobě, resp. je jím vázána. Statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je ve smyslu ust. § 133 odst. 1 OZ jednatel či jednatelé. Za závažnou překážku je nutno dle správního orgánu pokládat i neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti, neboť dle zákona o pobytu cizinců musí být každý pobyt cizince, nejde-li o pobyt trvalý, odůvodněn příslušným účelem. Pobytové oprávnění je cizinci vydáno pouze tehdy, prokáže-li účel svého pobytu na území. O tom svědčí například povinnost předkládat k žádosti o dlouhodobé vízum a o povolení k dlouhodobému pobytu jako náležitost doklad potvrzující účel pobytu na území [§ 31 odst. 1 písm. b) ZPC]. Předpokladem prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je to, že cizinec plnil účel povoleného pobytu na území v minulosti, neboť jeho neplnění je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která brání vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. prodloužení doby jeho platnosti. Konkrétně prvostupňový správní orgán uvedl zcela správně, že žalobce, jak již bylo uvedeno, nikdy v minulosti nevykonával funkci jednatele společnosti Popivan, s.r.o., a vzhledem k tomu, že mu pobyt za tímto účelem byl povolen již začátkem roku 2011, nejednalo se o krátkodobé neplnění účelu pobytu.
55. Žalovaná se ztotožnila se závěrem prvostupňového správního orgánu a nad rámec, dle názoru soudu nadbytečně, doplnila, že nelze přehlédnout ani ke skutečnosti, že žalobce od 28.3.2011 do 26.3.2014 disponoval živnostenským oprávněním, neboť jak sám při výslechu ze dne 23.4.2013 uvedl, začal reálně podnikat jako fyzická osoba až od 1.5.2013, přičemž do protokolu o výslechu uvedl, že v květnu 2013 má první dohodnutou zakázku jako zedník, kterou mu sehnal kamarád. To, že na základě živnostenského oprávnění začal podnikat až od května 2013, potvrdil i v rámci výslechu dne 24.7.2013, kde uvedl, že zdrojem jeho příjmu je zednická práce na stavbách na živnostenský list, přičemž tuto činnost vykonává od května 2013. Dle svých slov dříve pracoval ve společnosti Popivan, s.r.o., ale tato společnost měla malé zakázky, proto začal podnikat sám. Na základě uvedeného žalovaná konstatovala, že skutečnost, že žalobce od 28.3.2011 disponoval živnostenským oprávněním, nemění nic na tom, že minimálně v období

od 1.2.2011, kdy mu byl povolen pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě do 1.5.2013, kdy začal reálně podnikat na základě živnostenského oprávnění, účel pobytu neplnil. Žalovaná konstatovala, že v prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky žalobci brání ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC jiná závažná překážka, jelikož minimálně do doby, kdy začal podnikat jako fyzická osoba na základě živnostenského oprávnění, tedy do 1.5.2013 neplnil účel povoleného pobytu.

56. Jak již bylo uvedeno, žalobce na území České republiky neplnil účel pobytu, již od 1.2.2011, neboť nebylo prokázáno, že by vykonával činnost „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ ve společnosti Popivan, s.r.o. Neplnil účel pobytu ani od 1.5.2013, kdy začal podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná a podnikal tak až do rozhodnutí žalované. Soud proto uvedený závěr žalované koriguje a opakuje, že žalobce neplnil účel povoleného pobytu, kterým byl „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ po celou dobu svého posledního povoleného pobytu od 1.2.2011. Žalovaný za této situace nemohl zohlednit dobu od 1.5.2013, po kterou žalobce podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť ani po tuto dobu žalobce neplnil naposledy mu povolený účel pobytu. Závěr žalované, uvedený spíše nad rámec řešení dané problematiky, však nemění nic na závěru soudu, že bylo prvostupňovým správním orgánem i žalovanou o žádosti žalobce rozhodnuto v souladu s citovanými ustanoveními zákona o pobytu cizinců.
57. Správní orgány obou stupňů se výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC zabývaly. Není proto správné tvrzení žalobce, že jednání cizince, který nevykonává funkci jednatele či osoby samostatně výdělečně činné a neplní tak účel pobytu nenaplnňuje znaky pojmu „jiná závažná překážka“.
58. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

59. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 26. 9. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu